

- uznał, że pomoc przyznana Ferriere Nord nie stanowiła części zatwierdzonego już w 1992 r. systemu pomocowego;
- zamiast wykluczyć jego stosowanie, dokonał takiej wykładni punktu 82 powoływanego aktu z 2001 r., która doprowadziła do niezgodnego z prawem retroaktywnego jego stosowania;
- wykluczył, iż inwestycja, na którą została przyznana pomoc Ferriere Nord, realizowała cele ochrony środowiska naturalnego;
- nie zastosował zasad ciężaru dowodu, zgodnie z którymi to Komisja, nie zaś przedsiębiorca, ma obowiązek oddzielenia całkowitego kosztu inwestycji od części obejmującej ochronę środowiska.

⁽¹⁾ Dz.U. L 310 z 28.11.2001, str. 22

⁽²⁾ Dz.U. C 72 z 10.3.1994, str. 3

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 23 listopada 2004 r. w sprawie T-166/98 Cantina Sociale di Dolianova i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Komisję Wspólnot Europejskich w dniu 9 lutego 2005 r.

(Sprawa C-51/05 P)

(2005/C 82/35)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 9 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez C. Cattabriga i L. Visaggio, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 23 listopada 2004 r. w sprawie T-166/98 Cantina Sociale di Dolianova i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- 1) uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 listopada 2004 r. w sprawie T-166/98 Cantina Sociale di Dolianova i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich w części, w jakiej uwzględniła on skargę o zasądzenie odszkodowania od Komisji, a co za tym idzie,
- 2) w ramach ostatecznego rozstrzygnięcia sporu, odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;
- 3) obciążenie Cantina Sociale di Dolianova i innych skarżących w pierwszej instancji kosztami postępowania w obydwu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy jedynie pkt 129-150 wyroku Sądu, w których ustalona zostaje dzień zawieszenia pięcioletniego terminu przedawnienia, o którym mowa w art. 46 Statutu Trybunału Sprawiedliwości. Zdaniem Komisji, stanowi ewidentne naruszenie prawa ocena przeprowadzona w wyroku odnośnie do tej kwestii, która doprowadziła do pokrycia się ze sobą powyższego dnia zawieszenia z chwilą, w której skarżące spółdzielnie mogły zdać sobie sprawę, iż nie otrzymają wypłaty pomocy wspólnotowej bazując na kaucji pożyczkowej swego czasu przez DAI na rzecz AIMA.

W istocie przy ustalaniu chwili zawieszenia terminu przedawnienia roszczenia dochodzonego przez skarżące spółdzielnie Sąd nie wziął zupełnie pod uwagę faktu, iż od 1983 r. rozporządzenie nr 2499/82 ⁽¹⁾ w sposób obiektywny wyrządzało szkodę samym spółdzielniom, koncentrując się w zamian za to na sposobie postrzegania tych szkodliwych skutków przez owe spółdzielnie. Niewystarczającą dla Sądu okazała się okoliczność, iż skarżący mieli świadomość, że szkoda, jaką ponieśli, wynikała ze stosowania rozporządzenia nr 2499/82; uznał on również za konieczny element całkowicie subiektywny, jakim jest świadomość skarżących, iż wyłącznie w drodze skierowanego do Komisji roszczenia o odszkodowanie mają oni szanse uzyskania zaspokojenia swych żądań.

Tak skonstruowane założenie pozostaje w sprzeczności zarówno z utrwaloną linią orzecznictwa wspólnotowego, jak i z zasadą pewności prawa.

⁽¹⁾ Dz.U. L 267 z 16.09.1982, p. 16 (już nieobowiązujące)

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-53/05)

(2005/C 82/36)

(Język postępowania: portugalski)

W dniu 9 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Pedra Andrade i Wouteru Wilsa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Portugalskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że wyłączając wszystkie kategorie instytucji z płatności wynagrodzenia należnego twórcy za użyczenie publiczne Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 5 w związku z art. 1 dyrektywy Rady 92/100/EWG⁽¹⁾ z dnia 19 listopada 1992 r.;
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przed przyjęciem dyrektywy 92/100 prawo portugalskie nie przyznawało twórcy żadnego prawa do wynagrodzenia w przypadku użyczenia dzieła, w odniesieniu do którego wygasło prawo rozpowszechniania. Obecnie prawo portugalskie przyznaje roszczenie o wynagrodzenie; jednakże wyłączając z płatności wynagrodzenia wszystkie kategorie instytucji udzielających użyczenia publicznego w rozumieniu dyrektywy 92/100 dokonujących użyczenia, pozbawiło ono to roszczenie treści i uchybiło zobowiązaniom ciążącym na mocy art. 1 i 5 tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 346, str. 61.

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-55/05)

(2005/C 82/37)

(Język postępowania: fiński)

W dniu 9 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich reprezentowanej przez M. Huttunena i K. Simonssona, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Finlandii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych koniecznych do zastosowania się do dyrektywy 2002/84/WE Parlamentu

Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. zmieniającej dyrektywę w sprawie bezpieczeństwa na morzu i zapobiegania zanieczyszczeniu morza przez statki⁽¹⁾ lub w każdym razie nie powiadamiając Komisji o tych przepisach, Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które ciążą na niej na mocy tej dyrektywy,

2. obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do dokonania transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 23 listopada 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 324 z 29.11.2002 r., str. 53.

Skarga wniesiona dnia 9 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-57/05)

(2005/C 82/38)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 9 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Jeana-Paula Keppenne'a, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Republice Francuskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że poprzez brak wprowadzenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/46/WE z dnia 10 czerwca 2002 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do suplementów żywnościowych⁽¹⁾, lub w każdym razie poprzez brak przekazania ich Komisji, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy tej dyrektywy
- 2) obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.